

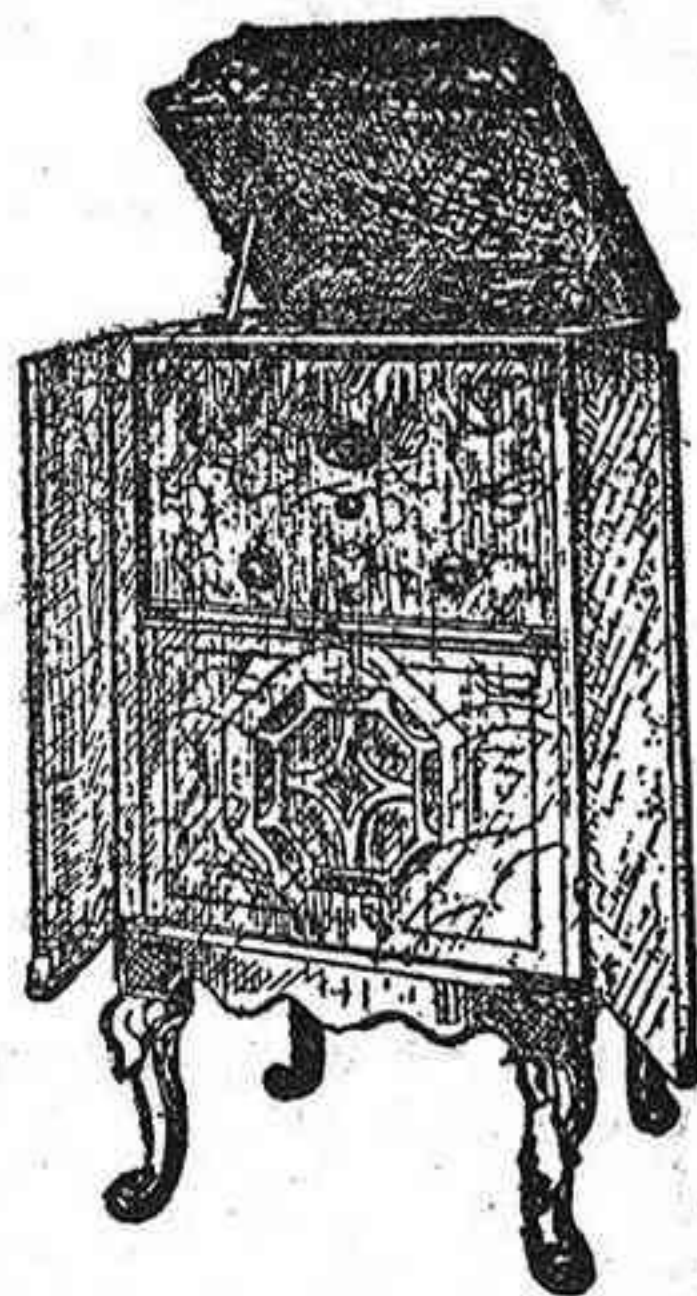
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Mentre els obrers es barallen els feixismes s'aprofiten

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatítis*, *orquítis*, *cistítis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretrítis*, *cistítis*, *anexitis*, *fluixos*, etc., de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Soivre**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

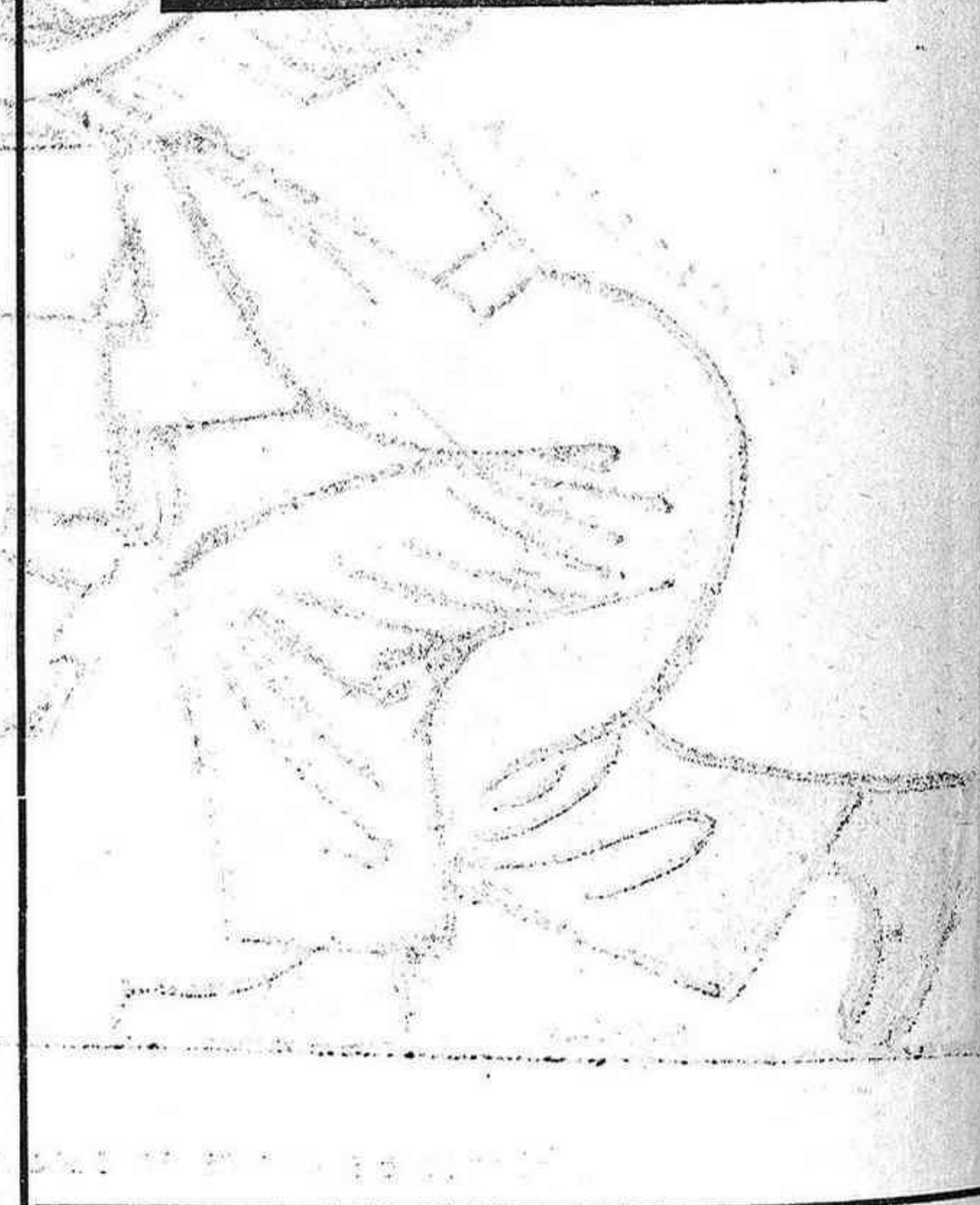
necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franj queix a *Officines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 5079. S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20

BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Sessions municipals radiades

RANCAMENT cal dir que una de les poca-soltes més importants que ha posat en pràctica el règim democràtic del 14 d'abril — no tot han d'ésser virtuts — és la radiodifusió de les sessions municipals. Val a dir que és una solemne bestiesa i que ja és qüestió de demanar que s'acabi la

broma. La broma haurà durat cosa d'un any i ja n'hi ha ben bé prou. Això de ràdiodifondre les sessions municipals ni té res a veure amb la democratització dels costums, ni amb la necessitat de publicitar la vida municipal. És del tot insubstancial. A hores d'ara no hi ha ningú que escolti una sessió municipal i tant se le'n donen els discursos del senyor Sagarra, com les intervencions del senyor Giralt, com les interrupcions del senyor Solà de Canyizares, etc., etc. Ja n'estem tips! La vida municipal té prou publicitat amb les coses que es fan que no pas amb escoltar el rosari de dictamens que va llegint la veu metàl·lica de Josep Maria Pi i Sunyer i el subratllament d'aquelles paraules que diuen alternativament el senyor Aiguader o el senyor Vilalta Vidal: «—S'aprova? — Aprovat». «—S'aprova? — Aprovat. Vinga, vinga! Anem depressa...!» «—S'aprova?—Aprovat». I què n'hem tret? Què hem entés? L'home que de casa seva estant ha obert la ràdio per a sentir la sessió de l'Ajuntament no s'ha assabentat de res i ha perdut el concert de Munich, el jazz de Daventry o les conferències interessants que de tant en tant pot aconseguir, tenint molta paciència, de «Moscú-Komintern» dites en anglès, francès o castellà.

Hom recorda que en els primers temps de la ràdio els diaris anglesos més severes feren una campanya forta en contra de la ràdio perquè considerant com a sagrat la llar els violentava que veus foranes intervinguessin en la vida íntima del «house». L'Anglaterra severíssima i tradicionalista estava esverada que per mitjà d'un aparell elèctric es trunqués la vida silen-

ciosa de la família. ¿Què significava que en mig de la conversa de la taula, l'aparell des d'una cantonada expliqués als reunits la conveniència de comprar les mitjes X o assabentar-se d'un discurs polític d'un adversari ideològic? Allò era per a un anglès del bon temps victorià la final del món. Sense arribar a l'exageració britànica és hora de posar una mica de seny en aquestes qüestions mig públiques i mig familiars. Quina finalitat tenien les sessions municipals? Que fossin conegudes? Ja hi ha la premsa que les conta. Fer-se un nom els oradors de cada sessió? Ja se l'han fet. La broma ha durat massa. L'altra setmana eren quarts de sis de la matinada i encara durava la sessió municipal. ¿Quin benefici n'han tret els ciutadans de sentir aquell reguitzell de dictamens llegits amb veu ploranera i tot badallant? Cap.

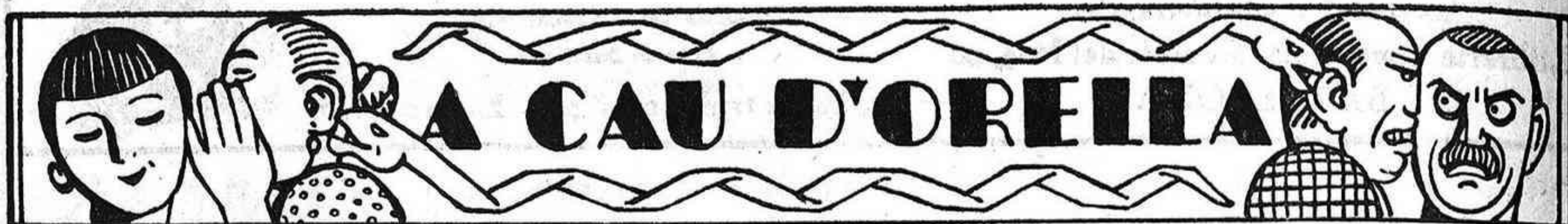
La democràcia és un règim de publicitat. En efecte, però no és un règim de ximpleria. I ni França, ni Londres, ni Berlín, ni Viena, ni Buenos Aires, ni Nova York han sentit la necessitat democràtica de radiar les seves sessions municipals. El Soviet de Moscú tampoc ha cregut convenient radiar les sessions que puguin celebrar-se de cap reunió de tècnics. S'han radiat algunes sessions dels Congressos i no pas totes. Què vol dir això? Vol dir que no veuen la necessitat de dur a les famílies les baralles municipals per una claveguera o un carrer que encara no s'ha obert. De debò, és qüestió d'acabar amb la radiodifusió de les sessions municipals. Que ho fan a Madrid? Bé, i què? També és una poca-soltada. No s'ha tret cap profit de l'immediat coneixement de les sessions municipals; sols se n'ha tret una conclusió: que el senyor Sagarra és un dels homes més llaunes del món. Però això sense la ràdio també ho sabíem. Li ve de família.

FRANCESC MADRID

Compreu tots els divendres,
L'ESQUELLA de la TORRATXA

Es venen per tot Catalunya. Preu: 20 cts.

EL DOCTOR AIGUADER I LA SEVA FAMA DE METGE

—Doctor Aiguader? — pregunta una senyora al nostre Alcalde. —M'he de fer visitar. Em podria indicar un bon doctor de París?

—Prou — contesta el doctor Aiguader—, el doctor Faure.

—I un de Madrid?

—El doctor Marañón.

—Però vol que li digui una cosa? — manifesta el nostre senyor Alcalde a la que l'interroga—. Aquests grans doctors, com és lògic, el que li preguntaran primer serà d'on ve vostè. I en dir-los que ve de Barcelona, la interrogació immediata que li serà feta, tot manifestant-li la seva gran estranyesa, serà aquesta:

—Per què, si ve de Barcelona, no s'ha fet visitar pel doctor Aiguader?

DESCONEIXEMENT

—Voldria fer el favor de dir-me per on cau el Parlament Català?

L'interrogat es para un moment i rumia.

—El Parlament Català? Això haurà de preguntar-ho a algú que sigui de fora. Jo sóc barceloní.

LICEISTES DARRERA FORNADA

Es representa «Tristany i Isolda». Hi ha en una llotja del Liceu la direcció en pes de *L'Opinió*.

Pere Comes llueix unes galtes i un greix més beatífics que mai. Ah! I un smoking dels cars. El senyor Lluhí té cara d'haver menjat llacosta amb salsa maonesa a l'Hostal del Sol. Els senyors Ventalló i Casanelles actuen d'escolà ratapà.

El soroll de xerrameca que surt de la llotja on «liceieja» la direcció del gran diari del matí puja per graus. Es diria un tast de l'editorial que inserirà el diari a la matinal: xerrameca i soroll, també.

En altra llotja, costat per costat dels irreverents polítics, hi escolta el capalavoro wagnerià, el senyor

Fontbernà, el qual treu fum d'indignació per la seva artística cabellera. Per fi, i no podent més, increpa els veïns pel poc respecte que manifesten per les coses artístiques i pel mal exemple que donen.

Es quan se sent la veu del senyor Lluhí, que diu sornaguer: «Aquestes coses, ja no s'han d'escoltar. La gent mitjanament educada sap el «Tristany i Isolda» de memòria.»

UNA EX-MITJA SENYORA

Una ex-mitja senyora d'ahir i una gran senyora d'avui, dóna un te a les seves amistats. Te i tot! La conversa és d'altura.

L'ex-mitja senyora fa l'apologia del seu espòs: «Algú ens critica perquè diu que ell, abans, fou carlí. És una calúmnia. El meu marit ha seguit i seguirà sempre les doctrines de Pi i Maragall. Poden assegurar-ho on calgui. Les doctrines d'en Pi i Maragall, del gran Pi i Maragall».

Un criat ofereix en aquest moment la segona plata de pastes.

NOTES D'UN GRAN BATEIG

En l'església parroquial de Sant Andreu de Palomar fou batejat cristianament la darrera setmana el darrer fill del gran home d'esqueres i eminent laïc doctor Dencàs, Conseller de la Generalitat de Catalunya.

Hi hagué repics de campanes; comareig de devotes, ironietes de capellà, i un gran enrenou entre els esquerrans del barri.

Es conta que quan el sacerdot acabà de fer catòlica, apostòlica i romana la criatureta del model d'esquerrans, el tantes vegades homenatjat doctor Dencàs, la retornà al padrí tot dient-li: «Que Déu faci bon cristià el fill del Doctor i torni per bon camí el seu momentàniament esgarriat pare. En tenim grans esperances, atés el seu pas-sat.»

El senyor Dencàs no anà al bateig. Va romandre a casa i a l'aguait.

En retornar-li el fill, i en dir-li que l'infant havia ja passat de l'estat de la culpa a l'estat de la gràcia, es conta que el Doctor exclamà:

—A. M. D. G.

—Què vol dir això?—li preguntà un dels oients.

—Ajuntament Municipal Digne — replicà el Doctor.

—Hi sobra una G, doctor Dencàs — li feren avinent.

—Aquesta G és la de la grossa de caps de confits que penso gastar per a celebrar esquerranament i dignament el seràfic bateig.

EL SENYOR ESCOFET I LES CAMPANETES

Tothom espera el moment que el senyor Escofet presidirà les sessions municipals.

Toca la campaneta tan originalment... Hi ha vegades que, com si es trobés lluny dels Consistori, fa repicar la campaneta amb ritmes de cameltrot o amb passos de black-bottom.

La campaneta balla a les mans del senyor Escofet, dringa, es belluga. Pas de tango cap ací; pas de xarleston cap allà.

—Quin gran toca-campanetes és el senyor Escofet — diuen unànimement els que el senten.

En la darrera sessió va trencar-ne una i va esquerdar-ne una altra. Ningú s'explicava el cas. Es tractaria d'un ball caníbal de ritme selvàtic?

El més prop de la Presidència va poder oir que el senyor Escofet murmurava:

—Olga con otro? Olga con otro?

ELS IDEALISTES

Els idealistes estan sempre disposats al sacrifici.

Roc Boronat es treballa com un adelerat la seva candidatura de Regidor.

Dos admiradors de l'eminent home de la ràdio i la corbata-tireta, s'escriuïen l'altre dia del molt que Roc Boronat estima el sacrifici.

—Figura't — diu un — que per

ésser Regidor deixarà de guanyar les 800 pessetes de catalanisme i revolució que ara cobra.

—I com s'ho farà? — pregunta l'altre—. Roc Boronat no té mitjans propis de vida.

—S'ho farà com pugui — replica el primer—. Vol ésser Regidor i prou. Sent que Barcelona el necessita i ell es llança en braços d'aquesta muda i patètica sollicitud.

No haurà arribat l'hora que els admiradors entusiastes de Roc Boronat, fem tots els possibles perquè no pugui arribar a aquest darrer admirable i sublim sacrifici.

Ja és massa!

S'HA DE FER JUSTICIA

Aquesta setmana no ens volem ficar amb el *Full Oficial*, per a deixar-los reposar una miqueta. No és que no s'ho mereixin, no, perquè en l'edició del dilluns passat solament hi trobarem unes cent quaranta errades.

La més notable és una notícia publicada dues vegades, que fa referència a l'acte del lliurament d'una bandera a un Centre d'Esquerra, i que en la una diu que està situat a la dreta de l'Aixampli, i a l'altra a l'esquerra.

Això, però, té fàcil explicació. El que escrigué la primera, volia dir a la dreta venint del Tibidabo, i l'altre a l'esquerra pujant Aribau amunt.

INDISCRECIO

Sentírem una conversa, dies passats, en un dels salons de l'Ateneu, els protagonistes de la qual eren el senyor Pellicena Camacho i Bausili.

Deia el primer:

—Home, després de tanta feina que he tingut col·laborant amb els companys del Consistori elaborant el projecte de l'aeriport, ara les ordres superiors ens ha obligat a anar-hi en contra.

—Mireu, no us queixeu — li respongué el seu interlocutor — perquè mal per mal vàreu fer un bon viatget de «documentació» per l'estranger.

—Sí, però...

—Mireu; ara el que convé és anar-ho ajornant per tal que els homes de l'Esquerra no se'n puguin endur la glòria. Més endavant no tingueu por, que això es farà i possiblement rebreu nombroses «satisfaccions».

MAL PER MAL, JA RIU ELL MATEIX

Dos periodistes parlaven l'altre dia de la forma de comentar les sessions del Parlament Català dels diversos diaris barcelonins. Deia l'un:

—Jo, francament, he llegit diverses vegades els xistes que publica Duch Salvat, i no m'han fet mai ni somriure.

—El mateix em passa a mi, digué l'altre.

—Jo crec que no fa riure a ningú — ratifica el primer.

—Això no és cert, i sinó fixa't tu mateix quan escriu, les rialles que fa ell mateix.

NO HI SON A TEMPS

Hom diu que aquests dies s'ha parlat entre els directius de l'Esquerra Republicana d'ajornar les pròximes eleccions municipals.

Francament, no sabem a què atribuir-ho, com no sigui a que els radicals no han tingut prou temps

per a fer la feina que els tenia encomanada l'«illustre cabdill», davant la seguretat que passaran molts anys abans que puguin tornar a tenir representants al Consistori barceloní.

NI URBANA NI OFICIAL

La «Càmera Oficial de la Propiedad Urbana» fa una campanya que pot qualificar-se d'indecent, contra els impostos de l'Ajuntament i de la Generalitat, i especialment contra el dels solars sense edificar. A més a més de publicar i de dir el seu President, l'incomensurable Pich i Pon, una colla de xifres inversemblants per la seva poca realitat, s'han permès iniciar una mena de rebel·lió. Creiem que tothom té dret a defensar els seus interessos, però el que no podem capir és que una institució que porta el nom d'Oficial pugui fer campanya contra el poder constituït.

¿Per què no protestava, senyor Pich, quan manava el seu gran amic el general Barrera?

—Per què no et fas feixista, que et donaran una camisa?
—El que passaria que si manessin en prendrien la que porto.

El feixisme

- Per què porten la roba negra?
- Perquè porten dol de les víctimes humanes que han fet.

GLOSSARI

DELS ATRACAMENTS I ELS ATRACADORS

Aquests dies han sovintejat els atracaments. Ja ho sabíeu. Ho sabíeu vosaltres i ho sabien el governador i el cap superior de policia. Aquests, però, com si no ho sabessin.

Aquests atracaments, han indignat l'opinió pública. Veritat que això de l'opinió pública fa bonic? La gent parla: parla i es queixa. I està indignadíssima de la gosadia dels atracadors. No s'expliquen, a més a més, com hi hagin tants atracadors; com hi ha tanta afició al atracament.

Això, aquesta actitud del públic, de la gent, ens sembla una cosa absurda.

No comprenem l'estranyesa de la gent, no comprenem el seu pasme.

Els atracaments tenen una explicació lògica, encara que els atracats no la trobin tan lògica: quan hom no té diners els busca allà on són o allà on li sembla que són.

L'atracador ha devingut una professió com qualsevol altra i un xic més perillosa, més arriscada que qualsevol altra.

Altrament, no ens sembla pas una professió menys indigna que la d'usurer. O la d'amo de Caixes de Prèstecs.

Hi ha crisi, passem una època de crisi, aguditzada per la gent que té diners i els amaga. L'atracador, doncs, gairebé compleix una funció social en treure aquests diners a la claror del dia.

A un paleta, a un fuster, a un mecànic, a un teixidor, quan va a buscar feina li diuen:

—No hi ha feina.

Per a atracar, en canvi, no cal gastar-se anant a demanar feina. Sempre n'hi ha, sempre pot atracar-se un o altre.

Altrament, hi ha una altra raó encara: els atracadors també volen viure, i com més bé millor. Cosa que ens sembla natural. Si volguessin fer de paleta, de fuster, de mecànic, etc., no en trobarien. Per a fer d'atracador en troben. Doncs, no hi ha res a dir.

Ara s'apropa l'estiu i l'atracador intensifica la seva labor. Per dues

raons: perquè l'atracat se n'arirà a estiuejar, i perquè l'atracador també vol anar-hi. És per això que els atracadors deuen dedicar els diumenges al descans. Són fora de Barcelona, són a buscar torreta per a passar l'estiu.

Quan fan tractes amb els propietaris i aquests els pregunten quina professió tenen, quan el llogater diu: «Atracador», deuen estar satisfets. Un atracador pot pagar el lloguer amb més puntualitat que un periodista.

VIRAI

EXPOSICIO GOL

L'exposició de ceràmica de l'artista català Josep M.ª Gol que havia estat ajornada s'inaugurarà definitivament divendres dia 24 vinent a dos quarts de sis de la tarda, a les Galeries Laietanes.

Gol, porta a aquesta exposició una complexitat de formes i tècniques que es farà assenyalar en la ceràmica moderna catalana.

MERCAT POLITIC

(L'AJUNTAMENT CAMP D'AVIACIÓ)

Sí, senyors. Tal com sona.

Nosaltres estàvem fets a veure el nostre Ajuntament en una mena de safareig, de mercat, de lloc de raons i d'escàndol... Però la cosa ha canviat.

I ha tingut la virtut de canviar-ho aquell senyor que, fa algun temps, va venir-nos a visitar.

Aquest senyor — o senyors, ja que eren dos, els comissionats—, suposem que varen arribar a Barcelona curulls dels millors propòsits. Es tractava no res menys que de venir-nos a proposar la construcció d'un pal d'amarratge per a uns dels zeppelins més grans.

Això, aquesta obra, que indubtablement havia de costar molts diners, però que als barcelonins els havia de proporcionar un gran goig — recordem les empentes que hi ha en balcons i terrats quan sentim el remoreig dels motors d'aquesta aeronau majestuosa — no s'ha pogut portar a cap per culpa d'un senyor: el senyor Bausili.

El senyor Bausili, que en aquesta sessió venia tan ben preparat que fins es diu — nosaltres no hi érem — que per a donar més el

cop i fer veure que era persona entesa en la matèria es presentà vestit d'aviador, va dir que era impossible que el pal d'amarratge es contruís a la nostra ciutat.

L'esperit del ciutadà, que planava damunt la sala de sessions com una invisible però no per això menys majestuosa aeronau, sofrí un desencís terrible. Hom endevinava el pensament de l'esperit ciutadà: «No podem veure de prop el zeppelin, no podem tenir aquell aire de món civilitzat... Ni tan sols ens cabrà l'esperança de sortir al balcó o al terrat a presenciar el pas de l'armatost admirable. Aquest home ens ha rebenat...»

I el senyor Bausili, que també és un altre esperit — però de contradicció—, tot era donar voltes per la sala de sessions. Tot era fer acrobàcies com un expertíssim aviador. Pujava, baixava, es decantava a un costat... Rondinava com si el seu fos un aparell de quatre motors... Féu la barrina, però mai no convencé l'espectador. Mai no va sortir del cor dels que presenciaven el seu arriscat vol, un «ai!» d'emoció. Tothom se'l mirava indiferent malgrat del seu vestit d'aviador.

Per fi, després d'una volada que

va durar molt, l'home aterrà felicitament. No se li va trencar cap ala per casualitat, malgrat ésser violent l'aterratge.

I quan esperava l'aprovació unànime o l'aplaudiment, vegé que el públic se n'anava cap a casa ensopeït i descontent. El públic sabia que en altres ocasions i per coses que tant se'ns han endonat, s'havien despesat quantitats fabuloses. I en canvi, ara, se li escatimava un espectacle que tenia coll avall.

Quan, finalment, s'assabentà que s'havia pres l'acord d'escriure als dos senyors que varen venir-nos a visitar, que es desdeïen de la paraula donada, i que el zeppelin se'n podia anar a prendre altres vents més europeus i més civilitzats, començà la desfilada. El públic abandonà el camp d'aviació, fins aleshores safareig, mercat i lloc d'escàndol i raons...

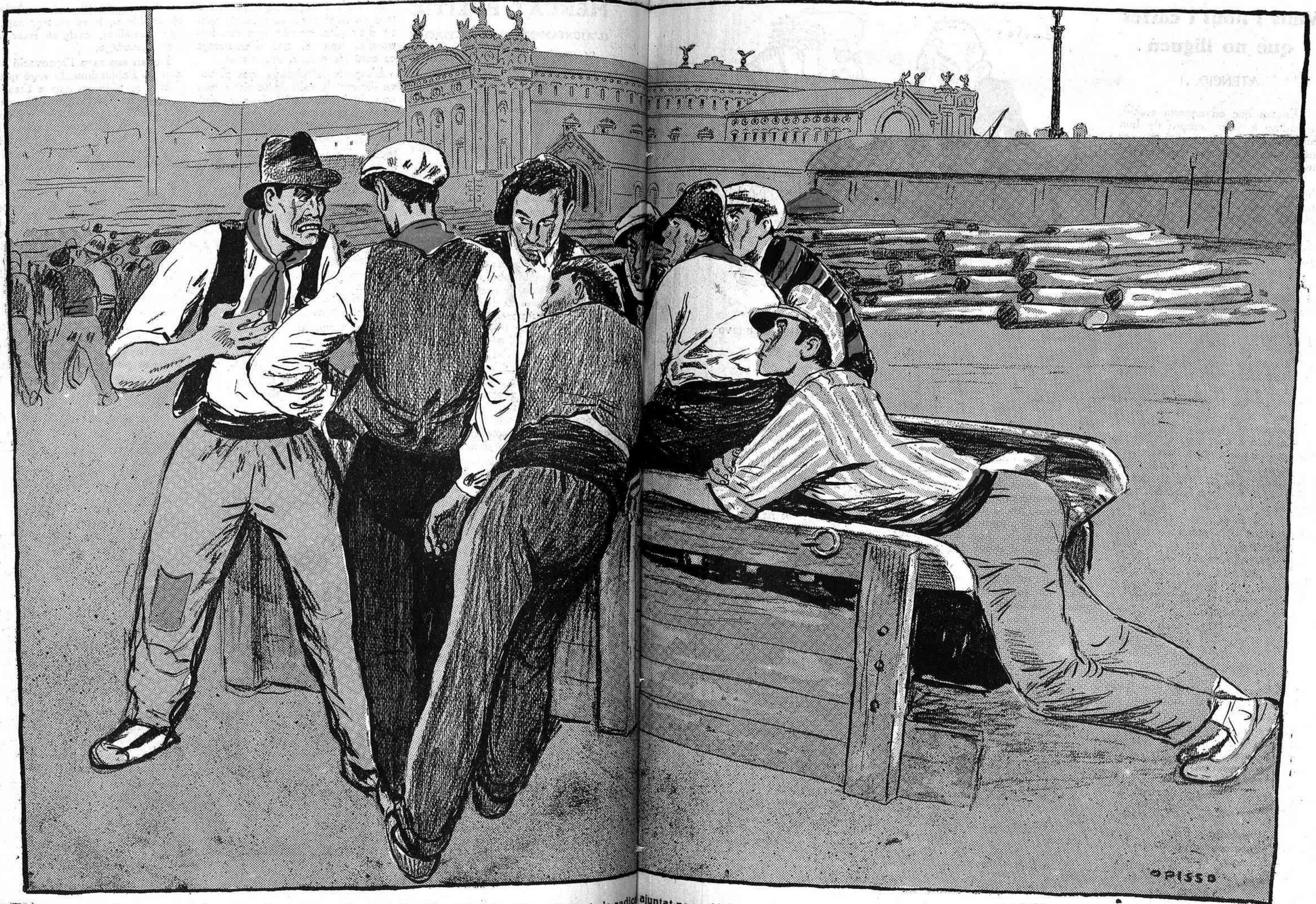
Allà, tot sol, amb el seu vestit d'aviador, quedava l'home que ha portat la desillusió de tot un poble; d'aquest poble que viu tan atrasat en coses d'aviació, que es pot dir que encara no ha vist mai volar un ase.

Malgrat que d'ases n'hi ha molts.

TINET

Unes quantes mostres que presentarà Barcelona.

PISSÓ

Vuits i nous i cartes que no lliguen

ATENCIO...!

Encara que en aquesta secció, acostumo a estar sempre de bon humor, avui em permetaré, per pocs moments, parlar-vos seriosament.

Tots els homes liberals, tots els bons republicans, havem d'unir-nos estretament, sense distinció de classes, per a formar un front únic, capaç de lluitar contra el feixisme, que està naixent en aquests moments a Espanya.

El perill és gran.

La passada setmana va arribar a Barcelona un enviat d'aquest austriac renegat, condemnat a Viena per estafa, i proclamat amo d'Alemanya per la imbecilitat de tot un poble.

Es compta amb molts diners per a organitzar aqueix troglodític partit, i més que res, es compta amb la tradicional passivitat del panxa buida, però contenta, del pobre poble espanyol.

Cal que a casa nostra, el feixisme no hi pugui posar ni arrel.

Barcelonins!: Cap viu!... Ull! Al tanto! Cal que del primer míting organitzat pels feixistes, no en quedi ni les cadires...

El mal és que no poguem assabentar-nos dels noms de les personalitats que porten de cap el seguir les petjades d'Hitler.

Es per això ben comprensible. El nom, no el sabrem mai, perquè tota aquesta gent són uns fills... de pares desconeguts.

ELS GANGSTERS DEL DISTRICTE V.è

No es pot pas negar que Barcelona és una ciutat important.

A l'igual que Xicago, o bé Nova York, té els seus gangsters, que actuen en bandes perfectament organitzades. Els atracaments es succeeixen amb una variació sorprenent. N'hi ha per a tots els gustos.

Ara, la gent de Terrassa o de Sabadell quan es volen divertir, diuen:

—Si anéssim a Barcelona a veure l'atractament d'un estanc?

—Sí, noia. Tens raó... A veure la «Soli» què diu... Mira, n'hi ha

Charles

Don Melquiades

Jo i els meus partidaris estem a la teva disposició.

un a les 7'25, un a les 9'40 i un altre a les 10'32.

Tot això està molt bé, però fa bastant de fàstig, perquè no porta pas el camí d'acabar-se.

I molt menys ara, que s'ha suprimit la pena de mort.

Es vertaderament humana aquesta abolicció. No es deu matar a ningú. Però jo penso igualment que Alphonse Karr, quan a casa seva es parlava d'abolir la pena de mort, deia:

«Conformes; però que els senyors assassins comencin a suprimir-la ells mateixos...»

AFINITAT

Tornem a parlar d'Hitler, que és el plat del dia.

El Vaticà, semblava no estar conforme amb la política que seguia el Govern del dictador més imbècil que ha existit al món.

—Mira—es deia la gent—el Papa es veu que és un home liberal... es modernitza el Vaticà...

No hi ha res d'això. Tot plegat no ha estat més que un efecte d'òptica.

Hitler comença a agafar comunistes.

Detén els intellectuals. Otto Braun, és privat de dirigir

una orquestra, pel sol fet d'ésser jueu...

Es persegueixen els israelites. Es prohibeix llegir en les biblioteques les obres de Marx...

I el Papa comença a sentir simpatia per Hitler.

I ara ja es parla d'una entesa entre aquests dos trapelles.

Ho trobem tot natural. Déu els cria, i és clar, no tenen més remei que ajuntar-se.

I ara donarem un consell al rei dels nazis: Si vol captar-se totes les simpaties de l'església, la del Pare Sant, i la de tots els catòlics apostòlics i romans, no té res més a fer que instaurar a l'imperi alemany la Santa Inquisició.

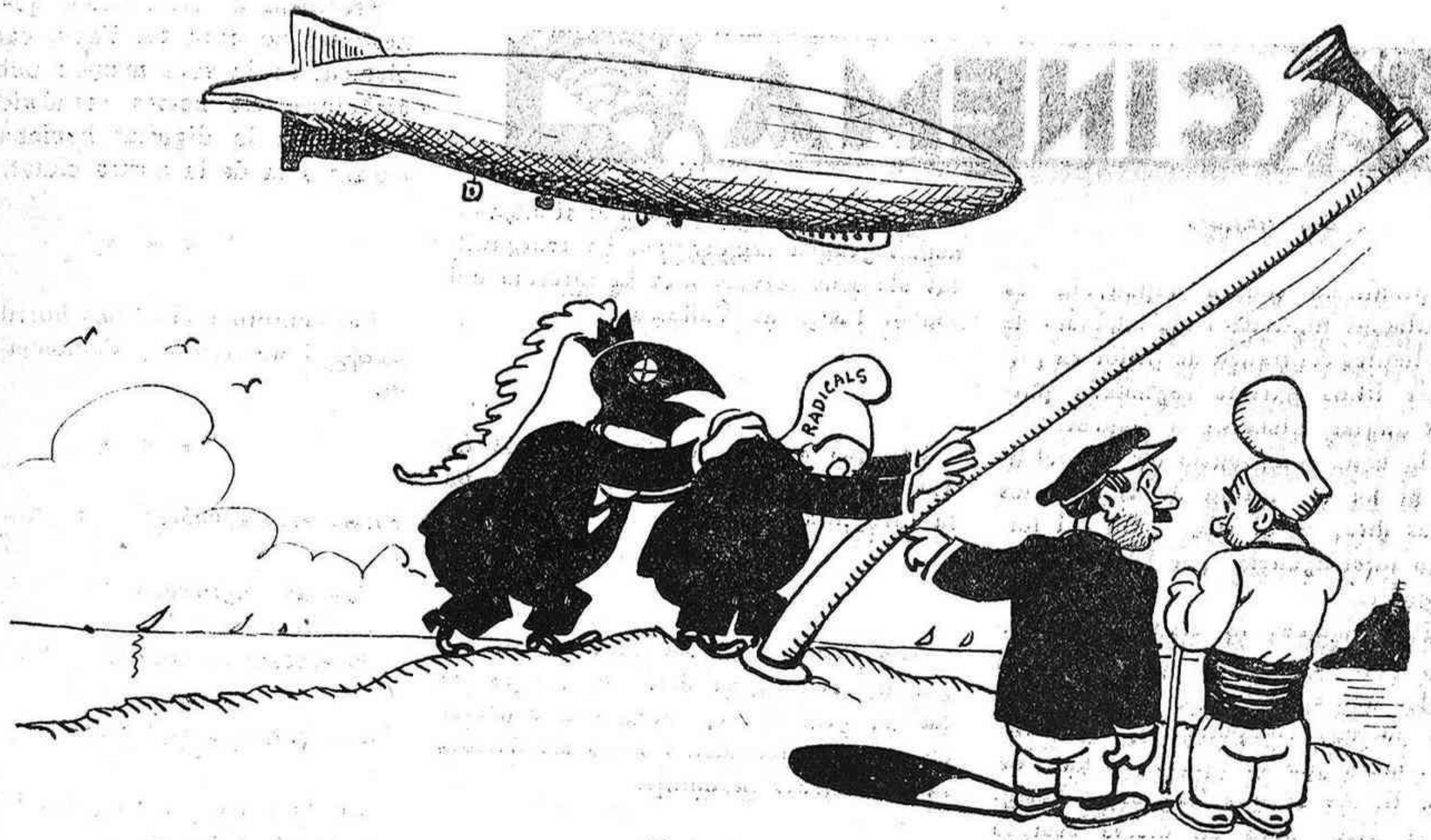
L'èxit serà complet.

PIC I PON I ELS MURCIANS

El gran Pic, estava l'altre dia amb uns amics, parlant de la invasió murciana a Barcelona.

—Vaja — deia un dels qui l'acompanyaven. —Jo crec que a Barcelona no estarem bé, fins el dia en que cada poble determinarà viure en la seva terra.

—Vaia que sí. Els francesos, a França, els anglesos a Anglaterra, els murcians a Múrcia, i els belgues a Belgrado...

Són els que estimen tant Catalunya que no volen que el zeppelin s'aturi a Barcelona i ens volen fer quedar en ridícol davant del món perquè diran que no sabem el que fem.

Els contes de L'Esquella

L'EQUIVOC

Carregat de maletes, un viatger va pujar a un vagó de primera classe de l'express de Madrid.

—Voldria parlar amb el revisor del tren — féu aturant un dels empleats ferroviaris que acabava de netejar el vagó. —Es per quelcom important.

—Ara l'hi enviaré.

* * *

—Vostè em demana?—féu presentant-se el revisor.

—Sí, senyor. Li he de fer un encàrrec.

I treient-se del moneder un bitllet de cinquanta pessetes, que allargà a l'empleat, li digué:

—Vaig a Saragossa, on tinc un important assumpte a resoldre. És tan important el que hi vaig a fer, que si per una d'aquelles coses estranyes que té la vida, no hi pogués arribar, les conseqüències per a mi i la meva família, serien desastroses.

—Si que, *amigu!* — féu el revisor tot intrigat, i embutxacant les 50 de l'ala.

—Sí, senyor, tal com ho sent.

Ara bé. Jo l'he cridat, perquè un servidor té un defecte molt gros. Quan viatjo, m'entra son; el tric-trac de les rodes m'ensopeix, i em dormo com un soc.

—Això passa a tothom.

—Sí, senyor, conformes. Però el mal, és que jo dormo tan fort, que és difícil el despertar-me. Ademés, després d'haver-me despertat, passo almenys un bon quart d'hora, completament atontat. No sé on me trobo, no hi veig clar, en una paraula, el meu cervell encara dorm. De manera que vostè, quan arribarem a Saragossa, vindrà a despertar-me, sense cap mena de contemplació. Jo rondinaré, em queixaré, fins cridaré... Però vostè, sense pietat, m'agafa pel clatell i em fa baixar a la força del tren, a mi i a les maletes. No tingui pas llàstima en tractar-me durament. Altrament, no hi haurà manera de despertar-me. Confio amb V. ...

—Estigui tranquil. El despertaré.

—I em farà baixar a la força.

—Sí, senyor. Dormi tranquil.

* * *

El tren és para a Guadalajara.

—On som? — pregunta el viat-

ger, que feia una mitja hora s'havia despertat d'un llarg somni.

—A Guadalajara—li respon l'interpelat.

—Així ja havem passat Saragossa!

—Ja ho crec! I no en fa pas poques d'hores.

—El bandarra! Ja l'arreglaré jo a aquest revisor! I pensar que li he donat 50 pessetes! M'ha fet perdre el més gran negoci de la meua vida! L'escanyaré, el mataré, el faré bocins!

* * *

El cap de l'estació, enterat del que passa, va a trobar el revisor.

—Miri, que allí hi ha un home que està molt enfadat amb V.

—Amb mi? Qui és?

—Miri, és aquell viatger que hi ha en el meu despatx.

El revisor, en veure'l, féu uns ulls com unes taronges.

—I si vostè el sentís com crida! Està fet una fera.

—Deixi'l cridar. Això no és res. El que vostè havia d'haver sentit renegar, era el que he fet baixar a la força a Saragossa... Aquell, aquell feia por de veure.

CINEMA

Els titulars

La producció sonora espanyola és essencialment limitada i els «dobles» de les pel·lícules continuen de pitjor en pitjor. Els films parlats segueixen parlats en anglès, alemany o francès.

Per la bona comprensió de les pel·lícules, hi ha el costum de traduir les paraules dites en el film, però cal fer-ho amb intel·ligència, per la pel·lícula i pel públic.

Desgraciadament és això el que no logrem mai. En efecte, aquesta tasca delicada, deu en principi, encarregar-se a una persona competent en la matèria, i sembla que en aquest cas ha d'ésser un literat el que deu estar designat per això, però en efecte sempre passa el contrari.

Sembla que el concessionari d'un film estranger tracta aquesta qüestió d'una manera secundària i sembla talment que encarregui la redacció al meritori del despatx.

Així hem pogut veure en moltes estrenes, el públic de certs cinemes, com protesta amb justa raó de l'absència absoluta d'explicació durant el transcurs de diverses escenes projectades i molt llargues.

Hom no és pas concessionari de marques sols per explotar la fama. Manca encara tenir cura i saber-les presentar a la vegada per respecte a l'autor i per l'interés del públic. Hi ha molts literats que tenen per complert el coneixement d'una llengua estrangera; l'anglès, el francès, l'alemany. Es als literats a qui deu confiar-se aquesta tasca.

Quina garantia ens mereixeria una obra literària que no estès avalada amb la signatura d'un bon traductor?

Els films deuriem projectar-se així:
Text espanyol de...

Senyors concessionaris, penseu, doncs, amb els traductors.

TONI ZERGA.

NOTICIES

El film de la Warner Bros *Soy un fugitivo* és considerat en els cartells publicitaris, com la millor producció de l'any. Per una vegada la publicitat no menteix. *Soy un fugitivo* és un film que tothom deu anar a veure, perquè honora aquesta vegada la producció nord-americana.

* * *

La U. F. A. esdevinguda «l'aliança cinematogràfica espanyola», ha reorganitzat els seus serveis sota la direcció del senyor Pedro de Vallescar.

* * *

Per què encara no s'ha projectat *El hombre que se reía del amor*? Ací hi ha la incògnita!

* * *

Publi-Cinema mereix totes les lloances per la seva digna direcció, ja que ha fet un gran esforç, donant a conèixer els primers documents sobre els darrers esdeveniments mundials.

* * *

Recordem a certes cases, que el carnestoltes no dura tot l'any, car veritablement en la seva manera publicitària ambulant, els homes «sandwichs» són un atac a la dignitat humana, i més encara a la de la nostra ciutat.

* * *

Per continuar els films horribles, macabres i misteriosos, s'anuncia *La Momia*.

* * *

Films recomanables

Soy un fugitivo.

Cadetes.

Primavera en Otoño.

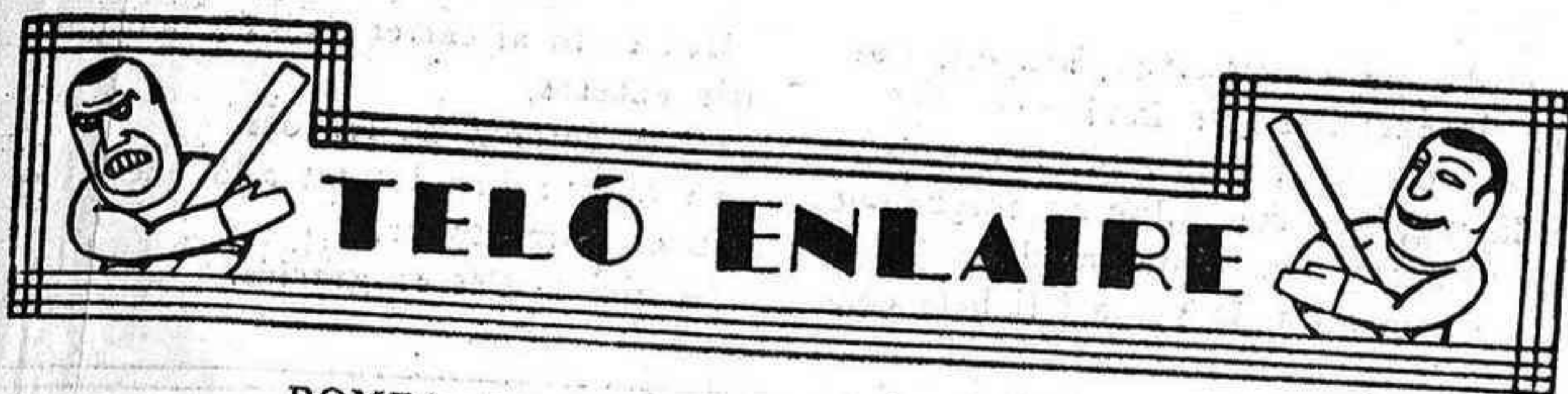
Films que es poden veure

En la cartelera d'espectacles n'hi ha per a tots els gustos.

Els enemics

Tu també? No esperava menys de tu.

ROMEÀ

«La més bonica del barri» o «la portera dels ulls negres». Sainet barceloní en 3 actes, el segon dividit en 2 quadros. N'és autor Gaston A. Màntua. El «Gastón», així, en autèntic castellà.

«La més bonica del barri» és un sainet barceloní perquè és fet amb tipus externament barcelonins. El senyor Màntua, del barcelonisme en sap veure la poca-solta. No res menys, el seu sainet és, doncs, un sainet poca-solta.

L'Arniches ha sabut crear un Madrid seu i ha fet veure el seu Madrid als altres.

En les obres de l'Arniches hi ha diàleg enyinyós, gràcia de poble, situacions. En els sainets de Màntua hi ha un analfabetisme essencial i bàsic.

No hem volgut comparar dos noms. És clar que l'Arniches és l'Arniches i el senyor Màntua és el senyor Màntua. Hem volgut dir que del sainet madrileny al sainet barceloní hi va molta terra de per mig. L'Avelí Artís ha fet, més que ningú d'ara, sainet barceloní, Roure mostrà algunes condicions. Màntua és la darrera paraula de bajaneria en teatre. Deu ésser per aquesta condició que Romea l'ha fet sempre el seu salvador de naufragis.

En «La més bonica del barri», no hi trobareu un moment d'autèntic enginy. Montero us sorprèn algunes vegades amb troballes. Màntua mai. Les seves comèdies i els seus sainets avancen sempre com un carro per pedreguer. Cada cruiximent una rialla. Cada espatec de tralla del carreter-autor, altra rialla. Cada banzim-banzam una rialla més.

Es un tipus barceloní—segons el senyor Màntua—aquell tipus d'administrador imbècil que es diu Pinyata. La caricatura essencial que ha de tenir tot bon sainet, en les obres d'aquest autor, es converteix en ninotada de parrac i serradura. Els personatges seus faran riure per la imbecilitat d'autor que porten dintre. Mai en cap obra de Màntua hi haurà cap personatge autènticament intel·ligent. Això es veu que no és de sainet barceloní mantua. Les dones diran «bagatzem» per magatzem, etc. El «truco» de tots els autors similars, desde Lambert-Escoler al senyor Màntua. Els homes catalogaran malalties i serà facècia còmica dir que tenen «artritis maleïda que els ha fet sortir una *eczema* als colzes». Tot és per l'estil. Burreria, Burreria i Burreria.

Els senyors empresaris de Romea diran que es veuen obligats a fer obres de Màntua perquè Catalunya no té autors. Nosaltres direm que Catalunya tindria autors i no tindria Màntues, si tingués altres empresaris que no fossin Pius Daví i els germans Burgas.

Són els actors comerciants i els empresaris sense adjectiu els que han tirat per terra el teatre català. Perquè cal dir d'una vegada que per tenir el Teatre Català que tenim—teatre de desrèdit per Catalunya—valdria més tancar-lo.

Altres Teatres

Res. La crisi de teatre la fan principalment els teatres.

WORK.

El que sí ho és de particular, és que en lloc de parlar de política, s'hagi ocupat de braus.

Veiam si ara se'ns tornarà «fieron» el partit radical.

* * *

Sembla que es vol anar a la supressió de l'anunci ambulat, aquestes disfresses comercials que envaeixen les nostres Rambles.

Ben mirat la cosa prenia massa increment.

Però no trobeu que és complicar la situació dels sense feina?

* * *

Ha sortit el setmanari «El Fascion». I ha tingut un gran èxit: un gran èxit de recollida a tot arreu.

* * *

Segons el «Daily Herald», de Londres, diu que els nazis tracten d'una

Es podria esperar un altre moment.

* * *

A Sant Pere de Riudevilles es reuneixen de tant en tant uns senyors que fan pregàries al cel.

Vosaltres us preguntareu si és que hi ha sequedat o la plaga de la llagosta a Sant Pere de Riudevilles, veritat?

Es tracta d'una plaga més important: la plaga dels cavernícoles que pregunten al cel perquè no s'aprovi la llei de Congregacions.

Voleu una desgràcia més gran?

* * *

Es parla de dictadura i de feixisme com aquell qui no parla de res.

Tots aquells senyors que ara farà dos anys no gosaven sortir de casa per por del que els pogués passar, van treient el nas de mica en mica.

Però, vaja, no hi ha que alarmar-se.

A fi de comptes es quedaran amb un pam de nas.

* * *

A Tetuan de les Victòries un capellà digué als seus alumnes que tots els nens que no eren batejats eren bords i fills del pecat; i que els homes que no anaven a missa, uns lladres; i les dones, unes dones qualsevol.

Ens hauria agradat veure la cara que hi posaven els alumnes en sentir la pura de llenguatge del sacerdot.

* * *

En un camp dels voltants de Lleida, conegut pel lloc d'«Els Magraners», uns noiets—segurament de casa bona—hi han anat a fer pràctiques de tir i a tocar timbals i trompetes.

Aquests noiets anaven uniformats i duïen la bandera monàrquica.

Segurament que ho feien per a divertir-se i recordar, ai!, altres temps.

Si mai se'ls torna a acudir de repetir l'espectacle i el poble se n'assabenta, és probable que hi vagi molta gent.

Però encara és més probable que no els quedin ganes de tornar-hi mai més.

* * *

ESQUELLOTS

Ja sabem perquè no ha caigut el Govern.

Perquè estem en ple període de falles.

Falles a València, falles a Madrid...

Puix que vosaltres no ens negareu que la bandera política que s'ha fet de Casas Viejas, ha estat una falla...

* * *

Lerroux ha fet manifestacions.

Per manifestacions Lerroux no té res de particular.

manera molt «humana» els polítics que fan presoners. Els subministren oli de ricí en gran dosi i els colpegen amb xurriaques construïdes per unes tiretes d'acer.

Ha d'ésser una sort viure aquests dies entre una gent que té uns tants nobilíssims sentiments!

* * *

El senyor Albiñana — pobret! — sofria d'enyorament. I les autoritats, és clar, l'han tret de Les Hurdes.

El senyor Albiñana — pobret! — ha estat a Almeria i ha viscut en un hotel com un senyor de «postin» i mèrits, com un senyor que no hagués fet res.

Al pas que anem, potser li farem un homenatge al senyor Albiñana.

Aneu a saber si el mereix.

* * *

En molts convents i esglésies, ara, per aquests dies, dies de recolliment, es fan exercicis espirituals.

A una senyora veïna nostra que cada any hi va, li hem preguntat:

— I en què consisteixen, senyora Carme, els exercicis que fan?

— En pregar a Déu que no ens deixi de la mà, que ens il·lumini força, que salvi Espanya de tanta maldat.

Ens hem mirat la veïna i li hem contestat:

— Vagi, vagi, senyora Carme... però em sembla que ja ha fet tard.

La dona no ha comprès la nostra ironia i ha anat més de pressa que mai.

* * *

Mac Donald ha visitat el Pare Sant. No sabem quina afinitat pot haver-hi entre el Papa i Mac Donald.

Però com que el líder socialista anglès sembla que fa tot això per a congregar-se amb els italians i arribar a una entesa per assegurar la pau mundial, hem de perdonar la visita que potser més per diplomàcia que per altra cosa acaba d'efectuar Mac Donald.

* * *

A Ginebra els ex-combatents de diverses nacions han celebrat un acte contra la guerra.

Entre altres coses han dit: que no s'han de fer fortunes cimentades amb sang; que és igual que la mort la sembrin avions d'un o tres motors, que obusos del 75 o 105 de calibre. No ens hem de limitar a humanitzar la guerra, sinó a anar a la seva supressió...

Aquests senyors Esteves que infecten el món i que esperen una altra guerra per a omplir les arques d'or, haurien de tenir molt presents les manifestacions dels homes que odien la guerra perquè en coneixen les seves tragèdies, els seus horrors...

* * *

A Almeria el poble ha simulat l'enterrament del senyor Albiñana.

Han sortit al carrer amb un tatit i uns ciris encesos.

I han entonat un respons.

Es a dir: han fet tot allò que es fa amb el Carnestoltes.

No deixa d'ésser graciós.

Correspondència

Jo.—Els seus treballs no ens acaben d'agradar.—Pipa.—Els seus dibuixos enviats al «Be negre» que els paguen a bon preu; per nosaltres no fan. — P. Campa.—Estan bé i es publicaran.—R. Mario.—Faci millor lletra i es podran llegir.— C. Camps.—Són dolents.—P. Rodriguez.—Són massa llargs.—J. Casas.—Estan molt rebé; això són treballs humorístics... — R. Bes.—No pot anar ni amb rodes.—Colomer.—El seu vers és pispat. — M. Gracia.—Estan molt bé.—J. Miró, F. Cunill, S. Sureda, J. Marlès.—Van al cistell.—Queden cartes per contestar.

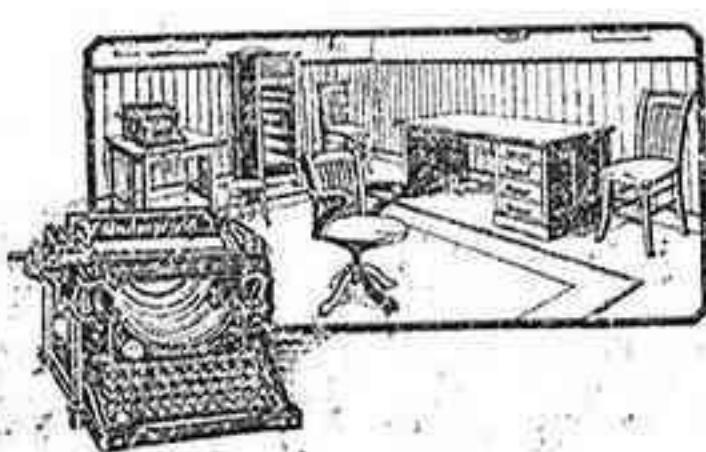
AQUEST LOT COMPLET

incloent hi màquina UNDERWOOD
garantia 10 anys

Pessetes 1.100

donant 12 mesos de crèdit
augment 10 %

AQUEST MATEIX LOT AL·LOGUER
45 Pessetes al mes

Casa SALA

Corts Catalanes, 574
Telèfon, 34935

Es desitgen bons agents venedors

GRAN assortiment mobles despatx i màquines d'escriure de totes marques i preus

Escopetes - Bicycletes - Radio

Vendes a plaços i al comptat

(ES DESITJEN AGENTS)

F. BARÓ

Goya, 11

Tel. 73497

Barcelona

Sucursal a

Esparraguera

S. Antoni, 20

SIGUI VOSTÈ PREVISOR

PORTANT SEMPRE A LA BUTXACA UN TUB DE TAFETÀ LÍQUID

JEIL

DESINFECTA I CURA RAPIDAMENT FERIDES, CREMADES, LLAGUES, TALLS, PANALLONS, SUPRIMEIX PEGATS I BENES I PERMET RENTAR I UTILITZAR LA PART DANYADA

INDISPENSABLE

ALS ESPORTIUS, EXCURSIONISTES, COL·LEGIS, OFICINES, CASES PARTICULARS I A TOTHOM EN GENERAL.

PREU: **1'45** PTES. EL TUB

De venda en totes les farmàcies i drogueries

CAFES DEL BRASIL PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

Per anuncis a "l'Esquella de la Torratxa"

Demaneu preus sense compromís a

DOMENEC DIUMENGE

Argenteria, 6, 2.ª, 2.ª

BARCELONA

APOPLEXIA

(Feridura)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defec-
tuosa circulació de la
sang, les evita i gua-
reix l'antic específic

vegetal i completament inofensiu

ANTIAPOPLEITIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 8,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-
tínez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce
Manolita Mongin. **TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Mobles i Matalassos A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y
molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves
manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital.
Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte plu-
riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue,
ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni canfàrides, ni cap altre medica-
ment excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem

Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

CERVESERIA EUZCADI

Passeig de Gràcia (cantonada Casp)

Establiment nou

Especialitzat en la

GUINA TIPICA BASCA I CATALANA

i la cervesa

ITURRIGORRI

i del país

Caruso, Fleta, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi Bar-
ba, etc., impresionen en discos

La VOZ

de su amo

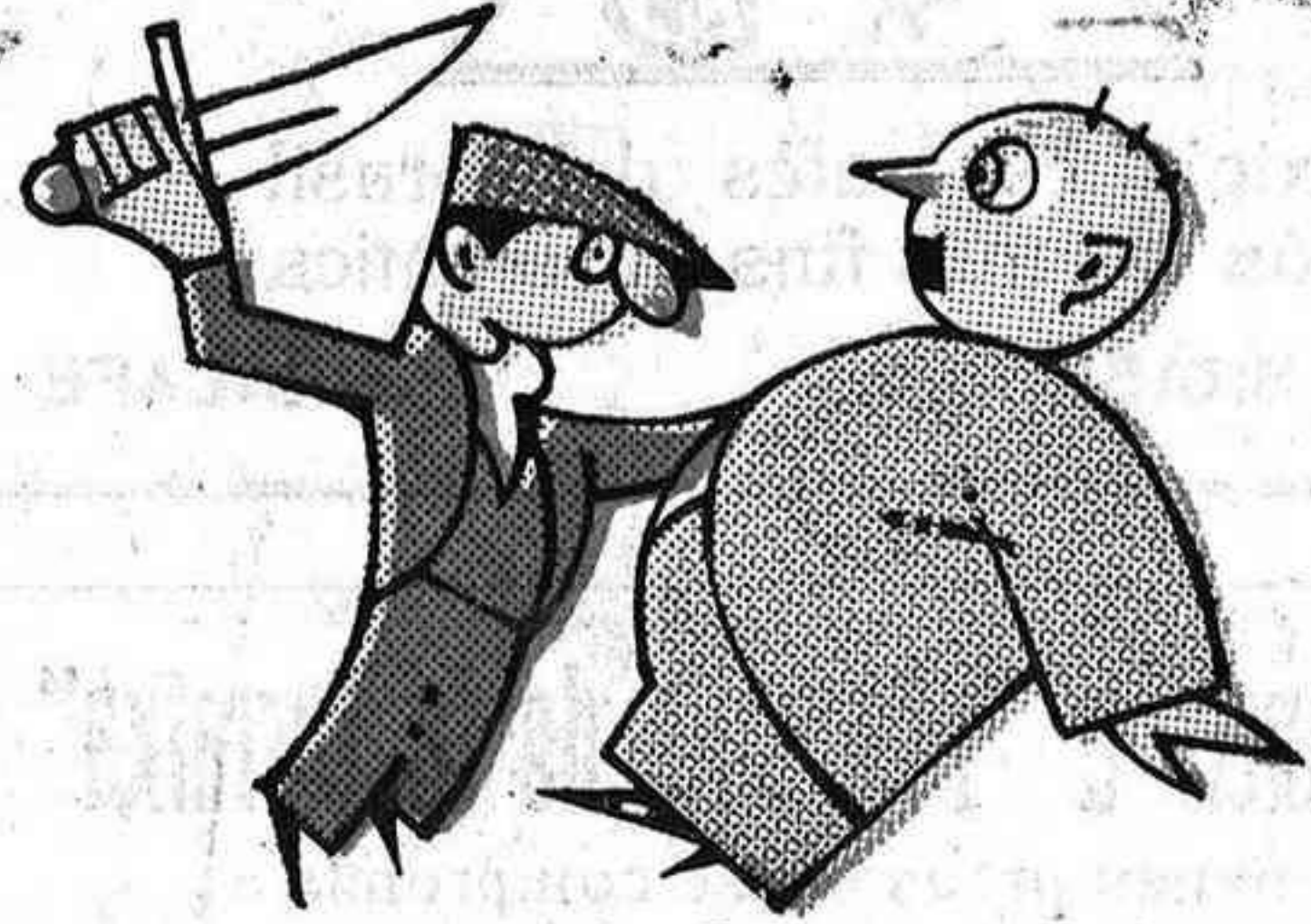

Companya del Gramòfono, S. A. E.

Clixés Barcelonins

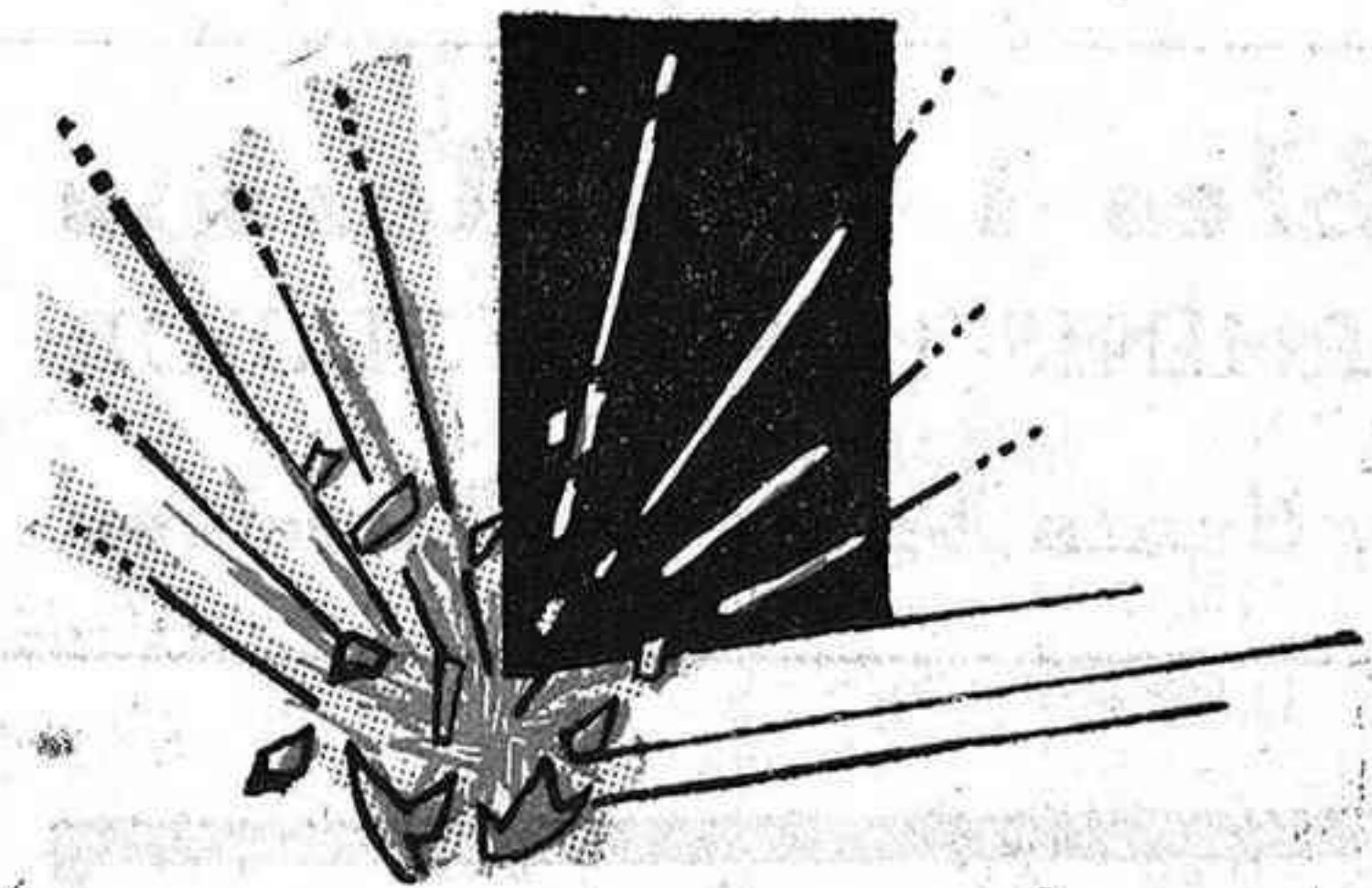
Dilluns - S'inicia la serie d'atacaments

Dimarts - Continua amb l'èxit més complet...

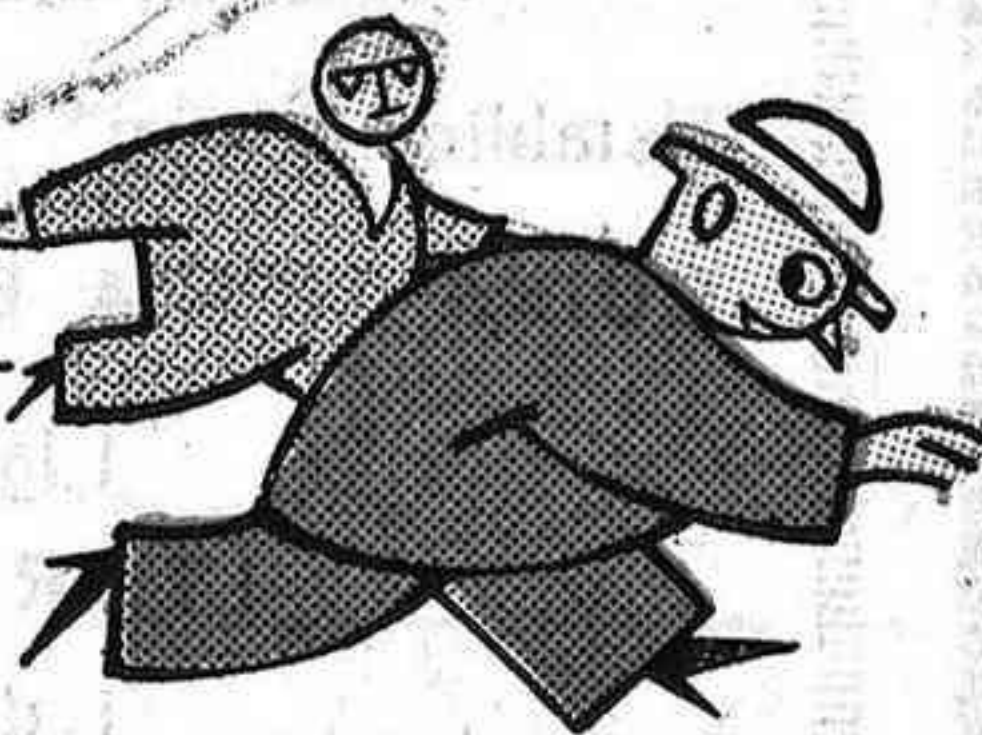

Dimecres - L'atacament prén gran volada.

Dijous - Algunes que altre bomba per variar...

Divendres - S'inicia amb alguna cone-dissa...

noqueta

Dissabte - Espures de frau quilitat. Els atacadors fan setmana anglesa.

Diumenge - Reunió extraordinària per portar a bon terme els atacaments que cal fer la propera setmana.